

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Zdeňkem Stránským, advokátem se sídlem AK ve Dvoře Králové nad Labem, Náměstí Václava Hanky 825, PSČ 544 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2011, č.j. 19606/DS/2011/GL, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 19. 9. 2011, č.j. ODP/34319-11/3617-2011/kud, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.07.2011, dále jen „přestupkový zákon“, jehož se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedený přestupek měl žalobce spáchat

dne 30. 6. 2011 v 15:20 hod. na pozemní komunikaci č. I/37 v obci Choustníkově Hradiště při řízení motorového vozidla zn. V. G., registrační značky X, když mu byla Policií ČR naměřena schváleným rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost jízdy 101 km/h, přestože zde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ však bylo vycházeno z toho, že žalobce jel rychlostí 98 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci o 48 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 9.000,-Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

Žalobce namítal, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku, aniž by byly provedeny veškeré důkazy, které provedeny být měly, zejména pak ty, co navrhoval. Správní orgány zúčastněné na řízení podle něho opomněly, že i v přestupkovém řízení je potřeba shromažďovat nejen důkazy svědčící proti pachateli, ale i důkazy, kterými se vina pachatele zpochybňuje. K věci uvedl, že před vjezdem do obce Choustníkově Hradiště, kde mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 101 km/h, se vyhýbal vozidlu, které mu do křižovatky vjelo, aniž by respektovalo přednost vozidla žalobce jedoucího po hlavní silnici. Úhybným manévrem žalobce zabránil střetu těchto vozidel a odvrátil tak nebezpečí vzniku škody na zdraví účastníků provozu a hmotným škodám na vozidlech. K tomuto tvrzení však žalobce nemá žádný důkaz, když svědek Z. Š. si na nic nepamatuje. Žalobce navrhoval vyslechnout další svědky, což však žalobce zamítl s odůvodněním, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce přestupek spáchal. K tomuto závěru žalovanému stačila výpověď svědka policisty O. K., který svoji výpověď doplnil o mapu měření rychlosti vozidla a další údaje. V tom žalobce spatřoval rozpor se zákonem, když si podle něho musí důkazy obstarat správní orgán sám.

Žalobce pokračoval, že byl zkrácen na svých právech ve dvou rovinách. Jednak žalovaný neprovedl důkazy, které by mohly přisvědčovat žalobci a dále převzal od svědka - policisty O. K. údaje, ačkoliv žalobce namítal jejich nesprávnost. Žalobce rozporoval opakovaně naměřenou rychlost v dráze cca 500 metrů, která měla být konstantní 101 km/h. Na základě těchto zjištění žalovaný odvolání zamítl. Tyto závěry však nemají podle žalobce oporu v dokazování, neboť konstantní rychlost na tak dlouhé dráze, zvláště pak s ohledem na charakter terénu v daném území, je důsledkem nesprávného měření. Žalobce správním orgánům zúčastněným na řízení rovněž vytýkal, že neprovedly ohledání místa spáchání údajného přestupku, aby mohly učinit závěry další, případně provést další důkazy. Vzhledem k tomu navrhoval, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 8. 2. 2012. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kde se jednotlivými námitkami žalobce podrobně zabýval. Mimo jiné poukázal na to, že žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR, ztotožněn a bylo sepsáno oznámení o přestupku, do kterého žalobce uvedl, že vysvětlení podá u správního orgánu. Tvrzení o ohrožení jiným účastníkem silničního provozu nezmínil, učinil tak až do protokolu o ústním jednání dne 8. 8. 2011.

Překročení rychlosti žalobcem v obci o 48 km/hod bylo podle žalovaného jednoznačně prokázáno a zadokumentováno. Měření rychlosti prováděla hlídka Policie ČR v obci Choustníkovo Hradiště, v níž je začátek a konec obce řádně označen. Žalobce poukazoval na to, že před vjezdem do obce, kde mu byla naměřena rychlost jízdy 101km/h (98 km/h po odečtu odchylky), se vyhýbal vozidlu, které mu do křižovatky vjelo, aniž by respektovalo přednost vozidla žalobce jedoucího po hlavní silnici. Ten měl úhybným manévrem zabránit střetu vozidel. Dle pořízené fotodokumentace k předmětnému přestupku ale za vozidlem žalobce nebylo žádné jiné vozidlo. Při projednávání přestupku dne 8. 8. 2011 žalobce uvedl, že zná řidiče obytného automobilu Z. Š., který ho měl ohrozit a navrhl jeho výslech. Z jeho svědecké výpovědi však vyplynulo, že si již přesně nepamatuje na danou situaci, ale žalobce v tu dobu neviděl a neví, že by jej měl na uvedeném místě ohrozit. Určitě by však prý zaregistroval, kdyby jej někdo ohrozil nebo by někoho ohrozil sám. Z této výpovědi tedy nevyplynulo, že by došlo k ohrožení žalobce v daném místě a čase.

V průběhu projednávání přestupku byl vyslechnut svědek O. K. – policista, který byl přítomen měření. Vypověděl, že žádné vozidlo za žalobcem nejelo, jak je patrné z dalších fotografií. Dále doložil výtisk mapy s vyznačením stanoviště hlídky, odkud bylo vozidlo žalobce měřeno a kde bylo vozidlo změřeno a doložil mapu, na které je vyznačena vzdálenost od křižovatky k místu, kde bylo vozidlo změřeno. Z těchto údajů vyplynulo, že od místa údajného ohrožení žalobce obytným automobilem do místa, kde započalo měření rychlosti jízdy jeho vozidla (rychlost cca 100 km/h), ujel žalobce vzdálenost cca 251 m a odtud ke stanovišti hlídky cca 344m, celkem cca 595m. Z pořízených fotografií z měřícího zařízení na záznamu o přestupku plyne, že na třech místech, ve vzdálenostech 347,2 m, 70,9 m a 49,1 m od stanoviště hlídky, byla naměřena vždy stejná rychlost 101 km/h. Z těchto důvodů dospěl žalovaný k závěru, že se nejednalo o manévr, kterým by žalovaný reagoval na ohrožení jiným účastníkem silničního provozu. Pokud by tomu tak bylo, pak by při průjezdu obcí rychlost jízdy vozidla snižoval, on však pokračoval stejnou rychlostí.

Žalobce byl přítomen výslechu svědků dne 19. 9. 2011, přičemž konstatoval, že trvá na své výpovědi ze dne 8. 8. 2011 a že zatím nemá žádných návrhů na doplnění spisu. Závěrem uvedl, že byl seznámen s důkazním materiálem a nemá k němu žádných námitek. Byla mu dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit ke shromážděným podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout doplnění. K tomu žalobce uvedl, že nemá žádných dalších návrhů na doplnění spisu nebo provedení změn, ani nenavrhl žádné jiné důkazy na svoji obhajobu. Rovněž neměl žádné otázky ke svědkům či jiným účastníkům řízení. Teprve poté přistoupil správní orgán k vyhlášení rozhodnutí.

V odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí se žalobce zabýval svojí reakcí na situaci, kdy měl být ohrožen obytným automobilem, který mu údajně nedal přednost a on zabránil střetu. S tímto tvrzením se žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Zavinění žalobce bylo řádně zjištěno a zadokumentováno. Byl proveden výslech žalobce, řidiče obytného automobilu a

policisty. Dále byly vzaty v úvahu podklady z měřicího zařízení, které mělo platný ověřovací list. Z jednotlivých záznamů o přestupku jsou zřejmé místo, čas, měřené vozidlo, rychlost měřeného vozidla i jeho vzdálenost od stanoviště hlídky. Z těchto podkladů lze velmi podrobně a objektivně zmapovat průběh páchaní přestupku žalobcem, jeho jednání a pokračování v rychlé jízdě i v obci.

Správní orgány se zabývaly nejen formální stránkou přestupku – tedy průkazným překročením zákonem stanovené rychlosti v obci o 48 km/hod, ale též nebezpečností jednání - materiálním znakem přestupku. Žalobce překročil rychlost jízdy v obci o 48 km/hod, tedy o 96 %. Přestupek byl spáchán ve všední den, v době hustého provozu, navíc v den ukončení školního roku.

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 19. 2. 2013 jednání. Žalobce při něm setrval na svých žalobních námitkách. Dále namítal nesprávnost výroku prvoinstančního správního rozhodnutí spočívající v tom, že mu byly uloženy sankce dle § 22 přestupkového zákona, ačkoliv přicházelo v úvahu správně ustanovení § 125c odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. I z tohoto důvodu měl žalované rozhodnutí za nezákonné. V důsledku toho nebyl podle něho přestupek ani projednán v jednorroční lhůtě od jeho spáchání a zanikla tak jeho trestnost. K dotazu krajského soudu uvedl, že když byl na hraně předmětné křižovatky (cca 7 až 10 m před křižovatkou), tak že mu vjel do cesty z pravé strany z vedlejší komunikace obytný automobil Z. Š.. V té době jel rychlostí 50 km/h.

Rovněž žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí a k vyjádření žalobce uvedl, že se otázkou použitelnosti správního předpisu na danou věc zabýval na straně páté žalovaného rozhodnutí a že trestnost uvedeného přestupku nezanikla.

Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Úvahy, na základě nichž žalobce dospěl k žalovanému rozhodnutí, jsou podrobně rozebrány v jeho odůvodnění. V něm k odvolacím, potažmo žalobním námitkám, uvedl, že podle pořízené fotodokumentace k předmětnému přestupku nejelo za vozidlem žalobce žádné jiné vozidlo, tedy ani žádný obytný automobil. Z výpovědi svědka Z. Š. ze dne 19. 9. 2011 pouze plyne, že si již (s ohledem na čas) přesně nepamatuje na danou situaci, ale žalobce v tu dobu neviděl a neví, že by jej měl na uvedené křižovatce ohrozit (od obce Dvůr Králové nad Labem v obci Choustníkovo Hradiště). Svědek si rovněž nevzpomínal, že by jej na této křižovatce objíždělo velkou rychlostí nějaké vozidlo. Určitě by však zaregistroval, kdyby ho někdo ohrozil nebo by někoho ohrozil sám. Z výpovědi svědka Z. Š. tedy nijak nevyplývá, že by se se svým vozidlem setkal s vozidlem žalobce za situace, kterou popisuje žalobce. Ten své tvrzení nikterak nedoložil a ani nenavrl konkrétní důkazy na jeho podporu.

Výpověď svědka Z. Š. přitom korespondovala i s výpovědí dalšího svědka, policisty O. K. při ústním jednání dne 19. 9. 2011. Vypověděl totiž, že za žalobcem žádné vozidlo nejelo, což bylo doloženo opatřenými fotografiemi a dále předložil výtisk mapy s vyznačením stanoviště hlídky, odkud bylo vozidlo měřeno („A“) a míst, kde bylo vozidlo žalobce změřeno („B“), a kde je znázorněna vzdálenost od křižovatky na obec Dvůr Králové nad Labem k místu, kde bylo vozidlo změřeno. Z uvedeného vyplývá, že od předmětné křižovatky, kde měl být žalobce ohrožen obytným automobilem, do místa, kde započalo měření rychlosti vozidla (v tomto místě jel žalobce rychlostí cca 100 km/h), ujel žalobce podle přiložené mapy vzdálenost cca 251 m, a dále, že od místa, kde započalo měření rychlosti vozidla žalobce, do místa stanoviště hlídky, ujel podle mapy ve správním směru další vzdálenost cca 344 m (celkem je tedy vzdálenost cca 595 m od předmětné křižovatky do místa stanoviště hlídky).

Z pořízených fotografií z měřicího zařízení na záznamu o přestupku (list č. 7) je zřejmé, že rychlost vozidla žalobce byla ve vzdálenosti 347,2 m od stanoviště hlídky 101 km/h a stejná rychlost byla naměřena i ve vzdálenostech 70,9 m a 49,1 m od stanoviště hlídky (viz listy č. 16 a 17 záznamu o přestupku). Z těchto opakovaných měření rychlosti jízdy vozidla žalobce je bez jakýchkoliv rozumných pochybností prokázáno, že žalobci byla na úseku min. 298,1 m naměřena stále stejná rychlost 101 km/h a nelze tedy uvěřit jeho tvrzení, že tak konal proto, aby zabránil střetu s obytným vozidlem Z. Š.. Kdyby tomu tak skutečně mělo být, tak by po vyřešení tvrzené krizové situace na předmětné křižovatce žalobce musel logicky snižovat rychlost jízdy na dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h. To však podle uvedených důkazních prostředků neučinil, když nejen cca 251 m za předmětnou křižovatkou mu byla naměřena rychlost jízdy 101 km/h, ale stejně tak tomu bylo i za dalších cca 549 m za předmětnou křižovatkou.

Právě z výše uvedených důkazů žalovaný dovodil, že se žalobce zcela nepochybně dopustil za vinu mu kladenému přestupku. Zjištěný skutkový stav věci měl totiž za úplný a umožňující v tomto směru závěr bez jakýchkoliv pochybností. Proto také považoval za nadbytečné znovu vyslechnout svědky, jak žalobce navrhoval.

Z uvedeného je pro krajský soud zřejmé, že se žalovaný vypořádal se stěžejními námitkami žalobce přezkoumatelným způsobem, neboť z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je seznatelné, proč považuje námitky žalobce za bezdůvodné a vyvrácené, označil skutečnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí a je z něho zřejmé, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Žalobce byl přítomen výslechům svědků Z. Š. a policisty O. K.. Oběma svědkům kladl při výslechu otázky, z jejich výpovědí však nebylo zjištěno nic, co by mohlo svědčit v jeho prospěch. Svědek Z. Š. se dle své výpovědi se žalobcem nesetkal v předmětné křižovatce za situace, jak ji žalobce popisoval a i svědectví policisty O. K. je v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zachyceno tak, jak jmenovaný vypovídal. Při tomto jednání

žalobce doslova uvedl, že: „...pokud si svědek Š. nic nepamatuje, tak nevím, co bych dále navrhoval, protože jiného svědka nemám. Nic mě nenapadá.“ Po výslechu svědků byly provedeny důkazy listinami, mimo jiné ověřovacím listem radaru, záznamem z měření a dalšími fotografiemi z měření, přičemž všechny tyto listiny byly předloženy k nahlédnutí. Žalobce prohlásil, že byl s důkazním materiálem seznámen a nemá k němu žádných námitek. Byla mu též dána možnost, aby se vyjádřil ke shromážděným důkazům před vydáním rozhodnutí, jakož i vyjádřit se ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout doplnění. Nato žalobce uvedl: „Nemám žádných dalších návrhů na doplnění spisu nebo provedení změn, ani nenavrhuji žádné jiné důkazy na svoji obhajobu a rovněž nemám žádné otázky ke svědkům či jiným účastníkům řízení.“ Poté rozhodl prvoinstanční správní orgán ve věci. V odvolání proti němu žalobce zopakoval verzi o tom, že jel rychle proto, aby zabránil střetu s vozidlem Z. Š., když ten mu měl vjet do cesty z vedlejší ulice. V jeho závěru uvedl, že není schopen prokázat své vysvětlení, že však žádá o přehodnocení celé situace, případně vyslechnout svědky situace a učinit tak spravedlivé a objektivní rozhodnutí.

Jak se s tímto odvoláním žalovaný vypořádal, to je již uvedeno výše. Vypořádal se s ním v celém rozsahu způsobem, s nímž se krajský soud zcela ztotožňuje, a proto na odůvodnění žalovaného rozhodnutí i v celém rozsahu v dalším odkazuje. Jinak by totiž jen jinými slovy musel říkat totéž. Podle krajského soudu byly v průběhu přestupkového řízení provedeny důkazy, na základě nichž byla vina žalobce jednoznačně zjištěna a prokázána. Žádných dalších důkazů nabylo třeba a žalobce ani provedení žádných konkrétních důkazů nenavrhoval. Důkazy, o něž žalovaný žalované rozhodnutí opřel, jsou konzistentní a jednoznačně svědčí o vině žalobce. I kdyby přitom odpovídalo skutečnosti jeho tvrzení, že mu do cesty z vedlejší komunikace vjelo nějaké auto, což nebylo prokázáno (svědectví o tom chybí a podle listinných důkazů se za vozidlem žádné auto nenachází), tak ani to by jej neopravňovalo k dalšímu porušování zákonného ustanovení o rychlosti v obci, kde smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h (§ 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Vzdor tomu však byla žalobci v obci naměřena nedovolená rychlost 101 km/h v úseku dlouhém cca 500 m. Tak takovému to manévru, majícímu prý za cíl zabránění nehody a škodám, krajský soud ve shodě s orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení skutečně nerozumí. Krom toho ponechává krajský soud zcela stranou takové skutečnosti, jako že okolí dané křižovatky je velice přehledné a komunikace široká a že má téměř za vyloučené, aby se žalobce vůbec stačil ze vzdálenosti do 10 m vyhnout náhlé překážce - vozidlu zprava, jež mu údajně vjelo do cesty. Vždyť i při rychlosti 50 km/h ujede vozidlo téměř 14 m za jednu vteřinu, nehledě na reakční zpoždění. Tyto skutečnosti krajský soud pouze zmiňuje, pro rozhodnutí ve věci jsou nevýznamné, neboť rozhodující byla nedovolená rychlost žalobcova automobilu v obci Choustníkovo Hradiště, jak je popsáno výše.

V průběhu přestupkového řízení se neobjevila žádná skutečnost, jež by svědčila ve prospěch žalobce a ani on sám na nic takového nepoukázal. Listiny, které při svědeckém výslechu předložil policista O. K. a byly použity v důkazním řízení, se staly regulérními důkazy. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že pocházely z „dílny policie“, neboť je zcela normální a běžné, že aby policie mohla

plnit své úkoly (odhalování přestupků), musí používat technických prostředků, jimiž protiprávní situace zadokumentovává. Ostatně i s těmito důkazy se měl žalobce možnost seznámit a mohl proti ním včas brojit. To ale neudělal. Krajský soud nespatřuje nic výjimečného ani na tom, že při třech měřeních, a to v rozdílných vzdálenost od stanoviště policejní hlídky, byla vždy naměřena stejná rychlost vozidla žalobce 101 km/h. Tak to prostě bylo. Ostatně i proti tomu žalobce brojil až v žalobě. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, kterou žalobce vznesl při jednání krajského soudu a spočívající v tom, že prý pokud by již šlo v případě žalobce o přestupek, tak že mu měly být uloženy sankce podle § 125c zákona o provozu na pozemních komunikacích. S touto otázkou se žalovaný podrobně vypořádal na straně páté žalovaného rozhodnutí způsobem, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje. K postihu žalobce došlo podle přestupkového zákona, tedy podle zákona účinného v době spáchání přestupku, když nová právní úprava obsažená v zákoně o provozu na pozemních komunikacích, není pro žalobce výhodnější (možné sankce jsou totožné). Rovněž nezanikla trestnost daného přestupku, když žalobce jej spáchal dne 30. 6. 2011 a žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí dne 1. 11. 2011 a právní moci nabylo dne 14. 11. 2011. Podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Z uvedeného je tak zřejmé, že k zániku trestnosti daného přestupku nedošlo.

Vzhledem k výše uvedenému krajský shrnul, že žalobní námitky žalobce byly neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, když měl v průběhu přestupkového řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve věci, navrhopvat důkazy atd. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Zároveň v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. 2. 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce